

DANI FRANCIS

**PORUMBITA
FRÂNTĂ**

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

**LEDA
EDGE**

CAPITOLUL 1

NUMELE TĂU ESTE *STELLA HESS*.

Stella Hess.

Mintea mi se împiedică mereu de acest lucru, rotindu-se tot mai repede, ca palele elicopterului de deasupra noastră.

Stella Hess.

Numele nu-mi spune absolut nimic. Îmi sună străin. Ca o piesă de îmbrăcăminte pe care n-o recunoști, dar ți se spune că-i a ta. Mărimea e bună, îți vine perfect, și totuși ai senzația că porți hainele altcuiva. Nu-mi amintesc să fi fost Stella, dar nu e imposibil să fi fost. Trebuie să fi avut un nume înainte ca Jim Darlington să mă scoată pe furiș din Sanctum Point, la insistențele mamei mele, care i-a încredințat celui mai apropiat prieten misiunea de a mă proteja după ce am început să manifest puterile paranormale specifice Modificațiilor.

Mama, al cărei nume îl știu acum: Marina Serrano.

O femeie pe care o credeam curajoasă, infiltrată în Comandament cu un singur scop: să distrugă din interior toată instituția. Cu ajutorul tatălui meu, ea și-a dedicat viața salvării Mozilor de pe Continent. Împreună, erau dispuși să facă orice pentru a-și atinge scopul.

Iar eu sunt produsul iubirii lor motivaționale. Moștenitoarea loialității lor neclintite față de cauză.

Ba nu, stai!

E doar o minciună.

Pentru că tot ce am crezut vreodată despre părinții mei sunt minciuni. Invenții. Iar ca lucrurile să fie și mai rele, a trebuit să aflu adevărul de la un mort, într-o scrisoare pe care poate n-aș fi găsit-o niciodată dacă n-aș fi fost forțată să fug din oraș pentru a doua oară în viață.

Fiecare cuvânt mângălit de unchiul Jim pe hârtia aceea mi s-a întipărit cu litere de foc în creier, ca semnele pe care le făceam vitelor în Sectorul Z.

Părinții tăi sunt cunoscuți drept Trădătorii din Divizia de Cositor. Ei sunt responsabili pentru pierderea a nenumărate vieți de Modificați.

Mama ta și-a trădat poporul, iar tatăl tău a ajutat-o.

„O scrisoare?” aș vrea să urlu la unchiul Jim. „A trebuit să-mi lași informația asta într-o afurisită de scrisoare?”

Presupun că a avut un motiv întemeiat s-o scrie, convins că într-o zi urma să-mi fie de folos, dar n-a făcut decât să mă lase cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Dacă mama mea ajută Compania, atunci de ce au executat-o?

Atacul pe care părinții mei au contribuit să-l organizeze, atentatul tragic care a șters de pe fața pământului o întreagă comunitate de Modificați... *de ce?* De ce ar fi făcut asta?

Și cum naiba o să ascund adevărul ăsta de oamenii a căror încredere ar trebui s-o câștig? Am fugit din oraș crezând că merg într-un loc sigur, un refugiu unde aș putea, în sfârșit, să nu mai ascund cine sunt. Și totuși, am ajuns exact de unde am plecat. Mă *ascund* naibii din nou!

Cu secretul ăsta uriaș atârându-mi deasupra capului, am senzația că intru direct în vizuina leului. Sau, mai degrabă, că zbor direct în ea – într-un elicopter pilotat, culmea, tot de un mort. Un om pe care credeam că l-am pierdut cu luni în urmă, într-o explozie devastatoare.

Pe scaunul de lângă mine, Xavier Ford stă cu încheieturile încâtușate sprijinite pe coapse și scrâșnește din măsele de parcă ar vrea să și le transforme în pulbere. E furios. Și are tot dreptul. Tocmai am traversat pe jos, timp de trei zile, Ținuturile Întunecate, locul coșmarurilor, doar ca să fie reținut de membrii Rebeliunii, care, se pare, sunt conduși de vechiul meu prieten, deloc mort, Kaine Sutler.

Cunoscut și sub numele de Grayson Blake.

Viclean nenorocit!

Nu e de-ajuns că n-a murit într-o explozie – i-am organizat până și o *înmormântare* –, dar să mai aflu și că e pilotul-vedetă al Rebeliunii și o legendă absolută printre Mozi? Incredibil! M-a jucat pe degete. Rău de tot.

— Îi rup gâtul nemernicului imediat ce aterizăm! mârâie Xavier lângă urechea mea. Tyler a murit din cauza lui.

Realitatea mă lovește din plin. Tyler Struck a fost unul dintre instructorii mei din Program, cursul de pregătire pe care toți soldații Comandamentului trebuie să-l termine ca să intre în armata continentală. N-am cunoscut-o prea bine, dar ea și Xavier erau împreună. Nu știu cât de serioasă era relația lor, dar a fost suficient ca moartea ei să-l afecteze profund.

Kaine – Grayson – a condus-o direct într-o capcană, știind că urma să explodeze clădirea. Știind că Tyler și camaradul nostru, Noah Jones, nu aveau să iasă de acolo în viață. Totul pentru ca Rebeliunea să poată fura un *avion*.

Înainte să urc în elicopter, Grayson m-a întrebat dacă sunt pregătită pentru război. Până acum câteva zile, credeam că sunt. Mă aflu aici pentru că vreau să susțin cauza. Cauza *noastră*. Când am început să lucrez pentru rețea ca să sabotăm Comandamentul, am petrecut luni întregi la baza aia, auzind cum se vorbește despre Mozi și văzând frica și disprețul cu care suntem priviți.

Merităm un loc în societate. Unul egal. Și sunt dispusă să lupt pentru asta. Sunt mai mult decât pregătită să colaborez cu Rebeliunea ca să fac viața mai bună pentru Mozii ca mine.

Dar... nu știu dacă aș fi capabilă să conduc doi oameni spre moarte așa cum a făcut Grayson.

Devine tot mai clar că nu mai e tipul pe care-l știam din Program, mereu cu un zâmbet ștrengăresc sau o replică jucăușă. E un agent letal al rețelei, perfect împăcat cu ideea de a lua două vieți. Poate nu direct, cu mâna lui, dar cu siguranță prin faptele sale.

Și totuși, se răsucește brusc în scaunul pilotului, cu un colț al gurii ridicat, iar când privirile ni se întâlnesc, surprind sclipirea familiară din ochii lui verzi. O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea că el e Grayson Blake, dar trebuie să cred că prietenul meu, Kaine, încă mai e acolo, pe undeva.

— Îmi faceți o favoare, grozavilor? zice Grayson pe un ton leneș. Vă rog să nu vomitați în pasărea mea!

Mă încrunt și-l întreb:

— De ce am vomi...

Dar elicopterul se răstoarnă brusc, fără niciun avertisment, iar stomacul mi se ridică până-n gât.

Greața țâșnește violent și mă văd nevoită să înghit rapid ca să mi-o stăpânesc. Cum de zburăm așa? Elicopterul e aproape complet înclinat pe o parte. Apoi virează brusc și stomacul mi se răsucește din nou.

Privite de sus, Ținuturile Întunecate sunt un paravan dens de ceață neagră care se rotește și se unduiește pe cer ca o masă de nori vii. Când locuiam acolo, unchiul Jim se temea mereu că vreun aparat de zbor ar putea vedea mica noastră poiană, dar acum îmi dau seama că n-avea de ce. E imposibil să vezi prin întunericul acela amenințător.

Peisajul de dincolo de geamuri se schimbă brusc când elicopterul pătrunde într-o vale montană. Crâmpenie de verde și maro îmi trec prin câmpul vizual. Iarbă bogată. Un râu îngust și șerpuitor. Ne mișcăm atât de repede, încât abia apuc să focalizez ceva înainte să dispară din vedere. Nu știu cum reușește Grayson

să manevreze cu atâta precizie. Parcă elicopterul e o extensie a lui. Și nu pot nega că sunt impresionată.

În cele din urmă, aparatul se redresează, stomacul mi se liniștește și zburăm din nou cu o viteză normală.

În fața mea și a lui Xavier, doi bărbați cu fețe împietrite sunt fixați în scaune. Ei sunt cei care l-au încătușat pe Xavier și l-au târât în elicopter în clipa în care Rebeliunea a venit să ne ia din Ținuturile Întunecate. N-au scos un cuvânt de la decolare. Nici copilotul lui Grayson, o tânără cu păr arămiu, prins într-o coadă lungă, și o expresie rezervată.

Am deschis deja o cale mentală ca să le testez barierele și să văd dacă le pot citi gândurile, dar mințile lor sunt ca niște sei-furi din oțel. Mi-ar lua ceva timp să caut eventuale slăbiciuni, iar acum timpul nu e un lux pe care mi-l permit. Și oricum, n-am nevoie de abilități paranormale ca să-mi dau seama la ce se gândesc.

Cei doi? Sunt pregătiți să-l omoare pe Xavier dacă ar clipi greșit.

Copilotul? N-are încredere în mine nici măcar un pic.

Îmi mut privirea la geam și tresar când îmi dau seama că mă uit direct la versantul muntelui. Uau! Habar n-aveam că suntem atât de aproape.

Elicopterul virează din nou. Vârfuri zimțate, stânci abrupte și pădure deasă îmi trec fulgerător prin fața ochilor și, dintr-odată, mă holbez la un perete masiv de piatră.

Suntem pe cale să zburăm direct spre munte.

Inima îmi sare în gât. Mă pregătesc de impact, dar, spre uimirea mea deplină, muntele se deschide în fața noastră. Îmi dau seama că e o fațadă falsă. O intrare secretă, camuflată în stâncă. Două uși uriașe alunecă în lateral, dezvăluind un spațiu întunecat și căscat ca un hău.

Lăsăm lumina zilei în urmă și intrăm într-un hangar imens, ca o cavernă. Când ușile se închid, lumina artificială o înlocuiește pe cea naturală. Elicopterul aterizează lin pe asfaltul negru, iar

palele mai șuieră câteva secunde într-un zumzet constant înainte să se aștearnă liniștea.

— Suntem înăuntrul afurisitului de munte? întrebă Xavier.

Grayson râde din scaunul pilotului în timp ce-și desface hamul.

— Bine ați venit la baza Pumnalul Albastru! ne spune. Cunoscută și ca Pumnalul.

Un milion de întrebări îmi invadează mintea. De ce se numește baza Pumnalul Albastru? Câți oameni locuiesc aici? Cum de a rămas nedetectată atâta timp? Aș întreba, dar am impresia că nimeni n-o să fie prea dornic să-mi răspundă cât timp Xavier e lângă mine.

— Coboară! se răstește unul dintre bărbații posomorâți, iar eu îl privesc chiorâș și-mi desfac centura.

Celălalt îl smulge pe Xavier, încătușat, pe ușa laterală. Sar afară după ei, iar bocancii mei lovesc asfaltul cu un zgomot surd.

Studiez împrejurimile, așteptându-mă să văd o flotă întreagă de avioane, poate și bombardierul B-8 pe care Grayson l-a furat de la Comandament. Dar, în afară de câteva vehicule decapotabile, niște motociclete și acest elicopter, hangarul e complet gol.

Îmi îndrept privirea de-a lungul pistei scurte până la peretele metalic masiv de la capătul ei. Observ tastaturile montate de o parte și de alta și luminile roșii intermitente ale camerelor din tavan. Pariez că hangarul principal se află dincolo de peretele ăla, iar acesta e folosit doar pentru decolări și aterizări!

— Ce-i locul ăsta? mormăie Xavier, cu privirea întunecată fixată la Grayson.

— O unitate abandonată din Ultimul Război.

Grayson trăneste ușa elicopterului, apoi bagă mâna în buzunar. Scoate un dispozitiv elegant și verifică ecranul.

E mai mic decât comunicatoarele emise de Companie și e argintiu, nu negru. Adrienne avea unul asemănător când m-am întâlnit prima dată cu ea, în secret, la baza Comandamentului.

Probabil Rebeliunea are propria tehnologie, lucru care-mi stâr-nește curiozitatea.

— Cum l-ai găsit? insistă Xavier.

Grayson se pregătește să răspundă, dar, când copilotul se încruntă la el, se întoarce spre cei doi bărbați și spune:

— Duceți-l la celule!

Panica îmi urcă în piept când pun mâna pe Xavier.

— Așteptați! protestez. Opriți-vă! V-am spus, m-a ajutat să scap.

— Iar eu ți-am spus că nu-mi pasă! ripostează Grayson.

Își dă ochii peste cap atunci când Xavier adoptă o poziție agresivă, ca și cum s-ar pregăti să opună rezistență.

— Nu te împotrivi, Ford! O să ai ocazia să te aperi. Până atunci, nu-ți face situația și mai grea!

Privirea mea o întâlnește pe a lui Xavier și între noi are loc un schimb pe mutește. Poate că nu e telepat ca mine, dar ochii mei sunt perfect capabili să transmită mesajul clar, fără echivoc.

„Ne regroupăm mai târziu și facem un plan.”

Capul i se înclină într-un scurt gest de încuviințare. Xavier poate fi enervant, dar nu e prost. Există un motiv pentru care a ajuns sublocotenent în Comandament și a fost selectat pentru Elită, cea mai râvnită unitate din Divizia de Argint.

Cu o expresie posomorâtă, îi lasă să-l tragă spre o ușă din apropiere. Nu are mâner, doar o suprafață netedă de metal și un scanner pe perete, care necesită o amprență. Ușa alunecă într-o parte, iar bărbații îl împing pe Xavier înăuntru. Când aud șuieratul ușor al ușii care se închide etanș, îmi dau seama că e o ecluză.

După ce dispar, copilotul se uită la mine, fără să-și ascundă suspiciunea.

— Te descurci? îl întreabă pe Grayson.

La încuviințarea lui, ea dispăre prin ecluză fără să mai spună nimic.

În cele din urmă, rămânem singuri. Ne privim unul pe celălalt.

Nu știu ce să cred despre acest nou Kaine. Despre acest Grayson Blake. Îi studiez ținuta – o cămașă gri din bumbac, cu mânecile suflecate, și pantaloni negri care îi acoperă picioarele lungi. Ultima dată când l-am văzut, purta aceeași uniformă bleumarin a Comandamentului pe care o port și eu acum.

— Ford nu merită să fie într-o celulă, rostesc abătută. M-a ajutat să scap din Sanctum Point. Fără el n-aș fi supraviețuit în Ținuturile Întunecate.

— După cum ți-am zis deja, Autoritatea va decide ce se întâmplă cu el.

Observându-mi frustrarea, Grayson își îndulcește tonul.

— N-o să-i dăm frâu liber unui locotenent din Divizia de Argint în baza noastră. Va fi reținut până la noi ordine.

— Adică până hotărâți dacă îl omorâți.

— Cam așa ceva.

Clatin dezaprobator din cap.

— Nu erai chiar atât de lipsit de scrupule la baza Comandamentului.

— Ba da, răspunde el simplu.

Apoi îi licăresc ochii.

— Dar eram și fermecător. Plăcut. Hilar...

Îmi recit și eu propria listă:

— Arogant. Enervant...

Îmi face cu ochiul.

— Sunt un om cu multe talente, Darlington. N-ai băgat de seamă asta până acum?

— Singurul lucru pe care l-am băgat de seamă a fost că am plâns la înmormântarea ta. Te-am *jelit*.

Sclipirea jucăușă îi dispare de pe chip.

— Știu. Și îmi pare rău pentru asta. Serios! Dar aveam o misiune de dus la capăt. Dintre toți, tu ar trebui să înțelegi asta. Și tu erai într-o misiune, după ce te-am recrutat.

— „Te-am”, repet, încă încercând să procesez. Nu-mi vine să cred că-n tot acest timp tu ai fost Mod.

Chiar și în timp ce-l privesc cu reproș, tot nu pot rezista impulsului de-a deschide o cale și a atinge frecvența telepatică. Când te conectezi cu cineva, trebuie să ceri permisiunea. E o atingere ușoară, o solicitare politicoasă de a accesa mintea cuiva, spre deosebire de citirea invazivă, care îți permite să pătrunzi cu forța. Din fericire, fiecare Mod are un sistem intern de alarmă conceput să combată intruziunile nedorite. Dacă cineva îți străpunge scutul, un șoc electric îți străbate ceafa, avertizându-te de pericol.

În cazul telepatiei, Mozii au semnături energetice unice. Recunoști acea energie când te conectezi și, dacă cineva moare, energia dispare.

Grayson nu are semnătură telepatică.

Descoperirea mă umple de nedumerire. Îi văd scutul, unul puternic, ceea ce înseamnă că citirea gândurilor ar fi posibilă. Dar energia telepatică? Nimic.

— De ce nu pot să mă conectez cu tine? Îl fixez cu privirea, iar suspiciunea îmi provoacă un gol în stomac: Ce fel de Mod ești?

— Unul fără telepatie.

Neîncrederea îi lasă locul uimirii.

— Prostii!

— E adevărat, zice el și ridică din umeri. Suntem o specie rară.

— Dar ești Modificat?

— Da.

— Atunci, ce poți să faci?

Chicotește.

— Îmi pare rău, văcărițo! Deocamdată ai acces doar la informațiile strict necesare. Până nu ajungi în fața Autorității, nu primești mai multe răspunsuri.

— Bine! Atunci, unde e Autoritatea? Unde e Adrienne?

— Vei fi chemată curând la o informare.

Comunicatorul îi vibrează în palmă și se uită din nou la ecran, scoțând un oftat.

— Ei sunt?

— Nu.

Își bagă dispozitivul în buzunar, pornește la drum și îmi face semn să-l urmez.

Mă străduiesc să țin pasul cu pașii lui lungi, încercând să absorb tot ce văd. Și eu care credeam că baza Comandamentului e complicată! Pumnalul e o rețea vastă de tuneluri și coridoare scăldate în lumină artificială. Peste tot sunt camere și aproape fiecare ușă necesită o amprentă sau o scanare oculară.

— E o fortăreață sau o închisoare? întreb, uimită de protocoalele de securitate.

— Puțin din ambele, răspunde el fără să încetinească.

— Nu-mi vine să cred că suntem în interiorul unui munte.

— Al dracului de mișto, nu?

Două uși automate alunecă în lateral la apropierea noastră și pornim pe un alt coridor lung, spre un grup de lifturi.

— Câte niveluri are locul ăsta?

— Trei. Acesta e etajul pentru Operațiuni, unde se află centrul nostru de comandă, facilitățile de antrenament, arsenalul, comunicațiile. Etajul al doilea e C și I – Cercetare și Informații, îmi explică, văzându-mi expresia impasibilă. Acolo sunt infirmeria, laboratoarele, genul ăsta de lucruri. Iar ultimul nivel e Personalul.

Urcăm cu liftul până la etajul al treilea, unde Grayson îmi arată din mers diverse spații. Zone comune, cantină, bucătărie. Pe traseul nostru labirintic întâlnim doar câțiva oameni. Toți poartă haine civile și, deși au nuanțe diferite de piele și păr, afișează aceeași curiozitate când mă zăresc.

— Știu că sunt Mod, nu? murmur când unul dintre civili îmi aruncă o privire piezișă.

Grayson încuviințează din cap.

— Doar Mozii au acces în Pumnal. Țsta e încă un motiv pentru care Ford nu va fi bine primit aici. Chiar mi-aș fi dorit să discuți cu Adrienne înainte să-l târăști până aici.

— Ei bine, acum e prea târziu. E deja aici.

Mă uit la el.

— De ce se numește Pumnalul?

— Pentru că muntele ăsta e plin de piatră-de-pumnal. Când fondatorii Rebeliunii au dat peste acest loc ăsta după lovitura de stat a generalului Redden, au ales un nume cât se poate de literal.

Ochii îi lucesc de amuzament.

Menționarea loviturii de stat e o aducere-aminte deprimantă că Rebeliunea funcționează de 25 de ani. 25 de ani de luptă împotriva unui regim care ne vrea fie morți, fie cetățeni de mână a doua. Jubileul de Argint al generalului Redden a avut loc cu doar câteva zile în urmă, celebrarea unui sfert de secol de domnie. Iar eu eram chiar acolo, în sala de bal, când domnia aceea s-a sfârșit printr-o înfrângere zdrobitoare, după ce Adrienne i-a corupt mintea. Am stat acolo, înmărmurită, în timp ce ea îl reducea pe general la o stare vegetativă chiar sub ochii noștri.

La amintirea *asta* îl forțez pe Grayson să se oprească, prinzându-l de braț.

— Știi ce urma să-i facă Adrienne generalului Redden la Jubileu?

— Da.

Mi-a răspuns imediat. Fără nicio urmă de scuze.

— Și ai lăsat-o pur și simplu? I-a *prăjit* creierul.

— Nu am cum să spun că m-a zguduit prea tare. Individul a omorât zeci de mii de Mozi. Era inamicul. Iar noi suntem în război.

Știu că are dreptate, dar... n-ar trebui să existe reguli ale războiului? Onoare?

Onoare? mă batjocorește o voce interioară. *Ai incitat o femeie să se împuște în cap.*

Amintirea îmi provoacă un val de greață. Măinile îmi tremură ușor, așa că mi le lipesc de coapse și merg după Grayson pe coridor.

Chiar și după atâtea zile, tot nu reușesc să șterg oroarea a ceea ce am făcut.

I-am răpit cuiva liberul-arbitru. E o idee grețoasă, care mă face să mă simt ca unul dintre zeii răzbunători despre care citeam la școală. Cei care se jucau cu muritorii pe care i-au creat. Îi păcăleau, îi seduceau sau îi chinuiau ori de câte ori aveau chef. Dar trebuie să-mi amintesc că majoritatea acelor muritori erau nevinovați. Jayde Valence, femeia pe care am ucis-o eu, era de parte de a fi nevinovată. Era mâna dreaptă a generalului și îl ajutase să-șiucidă și să-și înrobească propriul popor. Lumea e un loc mai bun fără ea.

Dar nu e, oare, mai bună și fără general? Poate că distrugerea unui inamic de o asemenea amploare justifică ce a făcut Adrienne.

Ce am făcut *eu*.

Sau cel puțin asta îmi tot spun.

În cele din urmă, ajungem la zona de locuit a bazei. Grayson se oprește în fața unei uși de la capătul holului și își așază degetul mare pe scanner. Încuietoarea se deschide și intrăm într-un spațiu ce pare a fi un apartament mic.

Al lui, bănuiesc, pentru că mirosul său – citric, curat, cu note de pin – plutește încă în aer. O jachetă de zbor e aruncată pe un taburet înalt de la insula din bucătărie. Zona de living are o canapea, două fotolii, o masă plină cu tablete și o ceașcă de cafea pe jumătate băută. Un gol amplu dincolo de spațiul principal duce, probabil, spre un dormitor și o baie.

— Țsta e apartamentul tău?

Încuviințează din cap.

— De ce sunt în apartamentul tău, Kaine?

— Grayson, mă corectează el. Dar poți să-mi spui Gray. Așa procedează cei mai mulți.

— De ce sunt în apartamentul tău, dobitocule?

Buzele îi tresar.

— Pentru că încă nu ți s-a repartizat o cameră.

Se îndreaptă spre un fotoliu.

— Ți-am adus niște haine curate de la Luisa.

— Luisa?

— Ai cunoscut-o în avion. Copilotul meu. Purtați cam aceeași mărime.

Ridică un teanc de haine de pe scaun și mi le întinde, făcând semn spre ușa din spatele meu.

— Baia e pe acolo. Ești plină de praf și miroși a foc de tabără. Ce-ar fi să faci un duș? Până termini, Autoritatea ar trebui să fie gata să te primească.

Dau din cap recunoscătoare. Chiar mă simt murdară și disperată să fac un duș, după zilele petrecute în Ținuturile Întunecate. Și mi-ar prinde bine câteva momente singură.

Cabina de duș e mică, gândită pentru o singură persoană. Dau drumul la apă și mă întreb de unde vine, cum ajunge prin conductele astea. Rezervoare subterane, probabil? Și cum filtrează aerul în adâncul muntelui? Cum controlează temperatura? Sunt nespuse de curioasă în privința bazei.

Îmi frec corpul cu săpun și spăl murdăria adunată pe drum, urmărind cum se involburează la picioarele mele înainte să dispară pe scurgere. Îmi spăl părul, care a crescut mai lung decât îl port de obicei și-mi ajunge mult sub umeri. Șamponul miroase a citrice și îmi frec scalpul de trei ori, pentru că furnicile galbene din Ținuturile Întunecate au un talent aparte să se strecoare în păr și haine.

Când nu mai am senzația că pe piele mi se târăsc insecte, mă întorc cu fața spre jet și închid ochii. Pe măsură ce apa îmi udă chipul, îmi permit, în sfârșit, să fac ce m-am străduit să evit toată ziua.

Întind o mână spre cel mai bun prieten al meu.

Wolf.

Cross.

Mi-l imaginez ocupat în oraș, încercând să repare dezastrul pe care l-am lăsat în urmă și făcând ordine după atacul Mozilor care a distrus un hangar al Comandamentului și a făcut praf o bună parte din flotă. Sunt sigură că în clipa asta fratele lui nu e prea încântat de el. Deși relația noastră n-a fost niciodată publică, fratele mai mare al lui Cross, Travis, bănuia că suntem împreună. Faptul că Travis a fost numit noul general nu face decât să complice lucrurile. Acum are control deplin. Dacă hotărăște să-l pedepsească pe Cross pentru vreo presupusă greșeală, are toată puterea s-o facă.

Mă copleșește un val de emoție când îi aud vocea familiară în minte:

— Ești bine, Porumbiță?

„Porumbiță.”

Ce a început ca o poreclă menită să mă tachineze a devenit cu timpul un alint, iar acum mă topesc de fiecare dată când îl aud. Îl prefer oricăror „draga mea” sau „scumpo”, deși n-aș avea nimic împotriva să le aud și pe acelea ieșind din gura lui seducătoare. La naiba, Cross ar putea face orice să sune sexy! Ar putea recita pagini întregi dintr-un manual de arme și tot m-ar stârni.

Îi văd chipul perfect în minte, ochii aceia albastru-cobalt, gropița batjocoritoare și zâmbetul periculos... Mă gândesc la trupul lui înalt și solid, la mâinile mari și sigure... iar fiorul fierbinte care îmi urcă pe șira spinării n-are nicio legătură cu apa fierbinte ce-mi lovește pielea.

— Sunt bine. Am ajuns la baza Rebeliunii, îi răspund.

— Mă bucur!

Ceva din vocea lui mă face să ezit.

— Dar *tu* ești în regulă? Pari altfel.

Face o pauză înainte să răspundă:

— Nu prea am dormit de când ai plecat.

— Unde ești acum? În apartamentul tău?

Încă o pauză.

— Da.

— Ce s-a întâmplat? insist.

— E un haos total, îmi răspunde în cele din urmă. Totul.

— La fel și aici. L-au reținut pe Xavier.

— Mă așteptam.

— Speram c-o să câștige puțină bunăvoință pentru că m-a ajutat, dar n-au încredere în el. O să fac tot ce pot să-l scot de acolo, dar s-ar putea să fie nevoie să găsim o modalitate să-l scoți tu.

În clipa în care sugestia îmi scapă de pe buze, îmi dau seama că e imposibilă. O extragere ar însemna să dezvălui locația Pumnalului, iar asta nu am cum să fac, nici măcar pentru Cross. Aș pune în pericol fiecare om de aici.

— Nu știi cât de fezabil e, spune el. Mă urmăresc nonstop.

— Travis bănuiește că m-ai ajutat să scap?

— I-am spus că te-ai folosit de mine și că l-ai sedus pe Xavier ca să te ajute, dar nu știi dacă m-a crezut. Oricum ar fi, nu e deloc încântat că te-am lăsat să intri în Elita de Argint. Crede că am compromis informațiile Companiei.

Îmi ridic fața spre jetul dușului ca să mă pot preface că e udă de apă, nu de lacrimi. Urăsc ideea că Cross e singur în oraș, fără niciun sprijin.

Ezit, neștiind cât ar trebui să-i mai spun, dar mi se pare greșit să-i ascund lucruri, așa că mă trezesc rostind mărturisirea:

— Kaine e în viață.

— La naiba, glumești?

— Nu. A lucrat pentru Rebeliune tot timpul cât a fost în Divizia de Argint. El i-a ajutat în noaptea în care a fost furat B-8-ul.

Mă opresc aici, pentru că, deși am încredere în Cross, simt o loialitate ciudată față de Grayson. Gray. Oricare i-ar fi numele.

În cazul în care Cross nu se alătură complet rețelei, nu are nevoie să știe că de fapt Kaine e Grayson Blake, pilotul despre care Elita de Argint încearcă de luni întregi să adune informații.

— Deci în tot acest timp nemernicul ne-a amăgit pe toți?

— Hei, și eu am fost sub acoperire! îi amintesc. Dacă nu ești supărat pe mine, nu ai cum să fii supărat nici pe el.

— Ba sigur că pot, în pizda mă-sii!

Mârâitul lui indignat mă face să zâmbesc. E incredibil cât de mult îmi lipsește deja și suntem despărțiți doar de câteva zile. Buzele mele le vor pe ale lui, iar mâinile mă furnică de dorința de a-i atinge mușchii sculptați, tatuajele, linia puternică a maxilarului.

— Deci Kaine e Modificat? întrebă Cross, iar eu aproape că-i văd mintea de militar, calculată, analizând implicațiile.

— Da, dar nu știu ce abilități are.

Pielea începe să mi se înroșească de la căldură, așa că închid robinetul și deschid ușa de sticlă, pășind pe un covoraș negru de cauciuc. Găsesc un prosop curat lângă chiuvetă și mă înfășor în el înainte să șterg aburul de pe oglindă. Gray mi-a lăsat și o perie de păr, o periuță de dinți și alte câteva lucruri de toaletă. Prietenul meu mort e un adevărat gentleman.

Se lasă tăcerea între noi. Mă uit la reflexia mea în oglindă și văd o pereche de ochi căprui oboșiți care mă privesc.

— De ce n-ai venit cu mine? nu mă pot abține să întreb.

— Știi bine de ce. Trebuie s-o protejez pe mama. Iar cineva trebuie să-i țină pe frații mei sub control. Travis tocmai a declarat război.

— Da, iar noi suntem în tabere opuse, când ar trebui să fim de aceeași parte, replic frustrată.

— N-aș fi putut să vin cu tine nici dacă aș fi vrut, îmi răspunde și el, la fel de frustrat. Rebeliunea m-ar fi omorât pe loc. Sunt fiul generalului Redden. N-o să aibă niciodată încredere în mine.

— Dar dacă le-ai oferi informații în schimbul azilului? Ai spus că Travis adună toți Mozii cunoscuți din sectoare. Îi omoară?

— Cred că, deocamdată, pe cei mai mulți îi trimit în lagăre de muncă. Și nu există nicio informație pe care aș putea s-o ofer și care să le câștige vreodată încrederea.

— Dar dacă ar ști că ești Modificat?

— Le-ai spus despre mine?

Întrebarea lui mă izbește ca un șoc.

— Bineînțeles că nu! Niciodată n-aș face asta. Dar cred că dacă ar ști...

— Doar i-ar înfuria și mai tare. N-aș mai fi doar inamicul. M-ar numi trădător al propriului popor. La fel ca Jayde Valence sau ca toți ceilalți Mozi loialiști.

— Dar tu nu ești loialist, protestez. Ce, ar trebui să răstorni de unul singur un regim care controlează fiecare aspect al societății? Doar tu? Faci ce poți ca să schimbi sistemul din interior. Să salvezi viețile pe care le poți salva.

— Wren, spune el cu o voce aspră, tu chiar crezi că Rebeliunea ta ar vedea lucrurile așa? Pentru că amândoi știm că ar spune doar că eu nu fac destul. Și apoi... m-ar ucide, repetă el.

Nu vreau să aibă dreptate, dar mă tem că are.

— Mai e ceva...

Mă opresc, încercând să desfac nodul inexplicabil de rușine care mi se strânge brusc în piept.

— Când eram în Ținuturile Întunecate, eu și Xavier am găsit o scrisoare de la unchiul meu în vechea noastră colibă. Spunea că părinții mei au fost trădători ai Rebeliunii. Că au provocat moartea a sute de Mozi.

— Futu-i! I-ai mai spus cuiva?

— Nu.

— Bine! Să nu spui nimănui! Îmi cere el pe un ton ascuțit, final. Nu trebuie să scoți o vorbă despre asta. Viața ta ar putea fi în pericol dacă află.

— Știu.

Îmi dau părul ud de pe frunte și iau un prosop mai mic ca să mi-l usuc. Cross tace din nou. Trec câteva secunde înainte ca vocea lui gravă să-mi răsune din nou în minte:

— Daisy.

— Da?

— Te iubesc!

Inima mi se strânge.

— Și eu te iubesc!

— O să te contactez mai târziu.

Dispare înainte să apuc să răspund, legătura se întrerupe, iar mintea mea îi simte deja lipsa.

Îmi șterg părul cu prosopul, mi-l perii și-l prind într-o coadă, apoi îmbrac hainele pe care mi le-a adus Gray. Colanții negri sunt elastici și mi se potrivesc, dar tricoul e prea strâmt în zona pieptului, pentru că sânii mei sunt mai mari decât ai Luisei.

Intru în living și îl găsesc pe Gray vorbind la comunicator. Pare iritat, iar când mă vede intrând, încheie discuția fără ezitare.

— Vorbim mai târziu despre asta! mormăie înainte să-și bage dispozitivul în buzunar.

— Mulțumesc pentru haine! îi spun.

Privirea îi alunecă peste mine și i se aprinde când ajunge la picioarele mele desculțe.

— Încalță-te! Autoritatea e gata să te primească.

— Ce onoare! exclam sarcastic.

Găsesc o pereche de șosete și bocanci curați pe fotoliu.

— Deci Autoritatea asta, continui în timp ce-mi leg bocancul stâng, e un fel de consiliu de conducere sau ceva de genul? Câți oameni fac parte din ea?

— Cinci.

— Inclusiv Adrienne.

— Da.

— Și tu?

— Da.

Ridic o sprânceană.

— Ai o poziție destul de importantă pe aici, *Grayson*.

— Al naibii de importantă, *Wren*!

Ne zâmbim unul altuia și, o clipă, e ca pe vremuri, la baza Comandamentului.

Of! Bine! Poate că mi-a lipsit. Mi-au lipsit râsul, tachinările și glumele lui arogante.

Bănuiesc că nu sunt chiar furioasă că e încă în viață.

— Cine sunt ceilalți trei? întreb, ridicându-mă în picioare.

— Îi vei cunoaște în curând.

Îeșim și coborâm cu liftul la nivelul Operațiunii. Gray îmi arată o pereche de uși la capătul coridorului și îmi spune că acolo se află aripa pentru antrenamente.

— O să fii impresionată de poligoanele noastre, spune el. Știu cât de mult îți plac armele.

— Nu cred că mai poți să faci mișto de pasiunea mea pentru arme, având în vedere cât de tare te dau pe spate avioanele.

Ajungem la o pereche de uși metalice late, dotate și ele cu o tastatură de securitate.

— Asta e sala de război.

Gray e pe punctul să-și scaneze degetul, apoi se oprește.

— Ascultă... fii pregătită!

Strâng din buze.

— Pentru ce?

— Ăăă...

Închide gura. Apoi o deschide din nou. Scoate un oftat.

— Futu-i! O să vezi tu, adaugă el și își scanează amprenta.

Dincolo de uși se află o încăpere vastă, luminată de tuburi fluorescente dure, cu o masă lungă în centru. Tavanul e un păienjeniș de țevi și conducte, iar podeaua, din gresie închisă la culoare, răsună sub pașii noștri. Pe pereți sunt montate ecrane holografice,

dar și câteva monitoare din Epoca Veche, din cele care au nevoie de prize. Probabil un sistem de rezervă.

În mijlocul mesei se află un alt ecran holografic. Două femei stau aplecate în fața lui, analizând particulele verzi-albicioase care proiectează o imagine pe care nu reușesc s-o deslușesc. Zăresc o șuviță de păr roșcat, apoi privirea mi se oprește pe o față cunoscută. Ochi mari, gură senzuală, bărbie ascuțită. Adrienne are un amestec de trăsături care nu o fac neapărat frumoasă, dar cu siguranță izbitoare.

Lângă Adrienne stă o femeie mai în vârstă, cu piele palidă și păr blond scurt, brăzdat de fire argintii. La capătul mesei stau doi bărbați cu spatele la noi. Unul dintre ei, un tânăr spre treizeci de ani, cu ten măsliniu și păr tuns scurt, își întoarce capul când intrăm.

Al doilea se întoarce când ne aude pașii. Șocul mă izbește cu forță.

Preț de o secundă, mi se taie respirația. Plămâni mi se opresc și gâtul mi se contractă. Rămân pe loc, de-a dreptul uluită de ceea ce văd.

E unchiul Jim.